

THE
HUNTED
HEIR

HOLLY RENEE

THE
HUNTED
HEIR

AZ ÖRÖKÖS
NYOMÁBAN

VENTUS
KIADÓ

A fordítás alapja:
Holly Renee: *The Hunted Heir*
First published in 2024 by Holly Renee Publishing, LLC

Fordította
Vágó Nándor

Szerkesztette
Eisner Zsuzsanna

Borítóterv
Forensics and Flowers

Térkép
Virginia Allyn

ISBN 978-615-640-728-3

Minden jog fenntartva

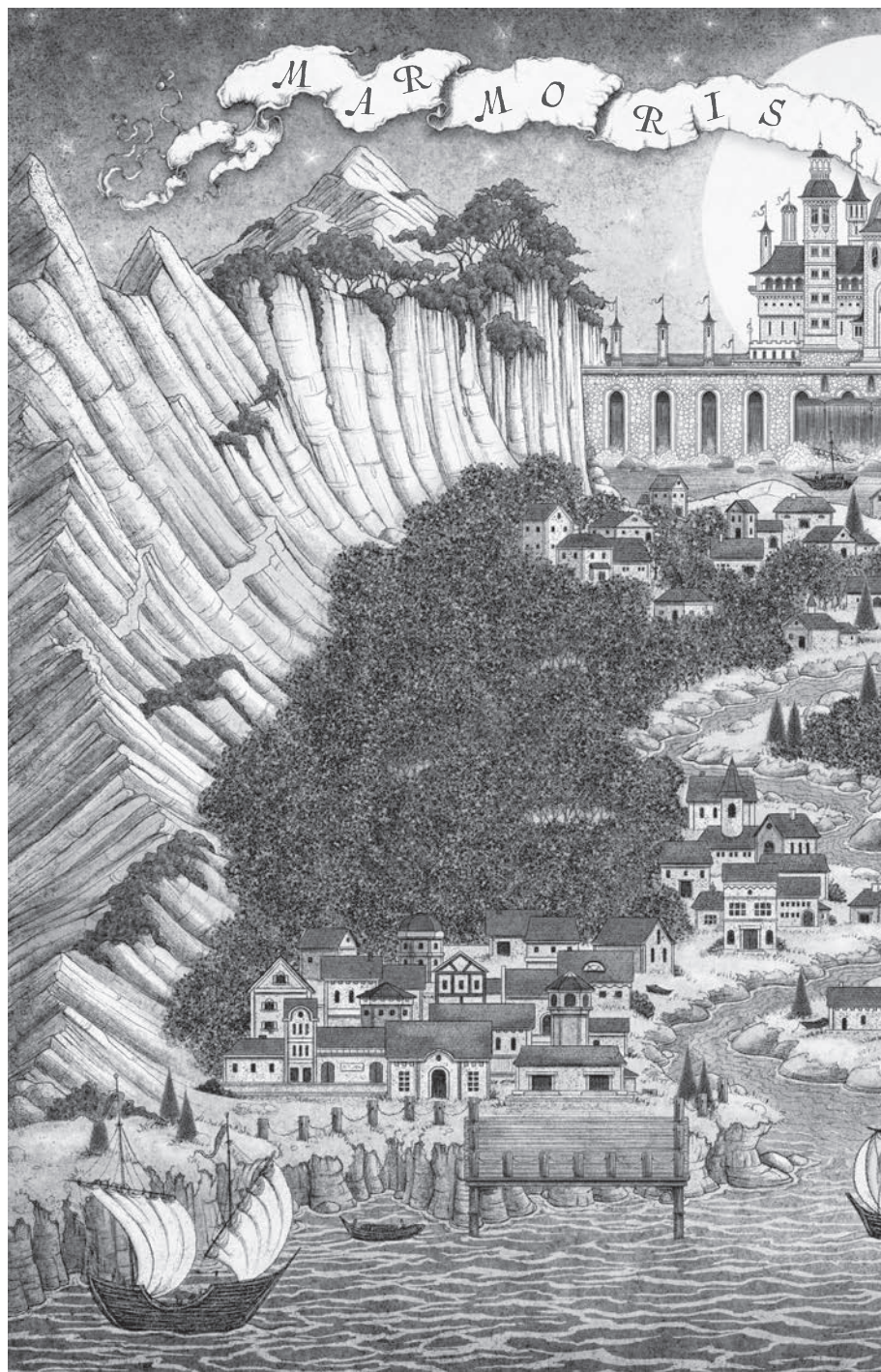
© Holly Renee 2024
© Ventus Libro Kiadó 2025
© Hungarian translation Vágó Nándor 2025

*Az én kicsikémnek, Nolarnek és Millie-nek –
ti vagytok életem legnagyobb szerelmei.*

TARTALMI FIGYELMEZTETÉS

Ez a sorozat kifejezetten szexuális tartalmú jeleneteket, erőszakot és bántalmazást tartalmaz. Felnőttnyelvezet, -témák és -tartalmak fordulnak elő benne, amelyek sérthetik az olvasók érzékenységét.

1. FEJEZET

DACRE

Apám ökle émelyítő reccsenéssel csapódott az állkapcsomba, és azonnal a vér fémes íze árasztotta el a számat. Az ismerős fájdalom futótűzként terjedt szét az arcomban, amitől nehezemre esett bármi másra koncentrálni. Lehunytam a szemem, és megpróbáltam kizárni apám ádáz hangját és a szememet maró könnyeket. De nem számít, hányszor zajlott le ugyanaz, nem lett könnyebb elviselni.

Éreztem dühének sugárzását, ahogy forró lehelete megcsapta az arcomat. Felkészültem egy újabb ütésre, de az elmaradt.

Apám hangja mennydörgésként morajlott, tele dühvel és csalódottsággal.

– Szégyent hoztál a lázadásra, átkozott fiú – hörgögte, és a szavaiból csöpögött a megvetés, miközben a tekintetét az enyémbé fúrta. – Vezetőnek születnél,

mégis gyáván térdre estél előtte, és hagytad, hogy kicsússzon a kezed közül.

Csalódottsága mázsás súlyként nyomta a vállamat, és letaglózott a büntudat, miközben ott álltam, és képtelen voltam megvédeni magam.

– Szedd össze magad, és lépj ki oda! – intett a válla fölött egy gyors biccentés kíséretében, én pedig gyorsan a számhoz emeltem a kezemet, hogy letöröljem a számból kicsorduló vért. – Ne merészelj bármit is megmutatni nekik ebből a gyengeségből! Te vagy a lázadás jövője, Dacre.

A szavai újabb arculcsapásként zökkentettek ki a kábulatomból. Kiegyenesedtem, vettem egy mély levegőt, és megacéloztam magam, felkészülve arra, ami következik.

Kiléptem a harcosok szállásáról, el apám szúrós tekintetétől, amely mintha még távozásomkor is követett volna. A levegőben érezhető volt a feszültség, miközben kifelé tartottam, ahol tudtam, hogy a lázadás többi tagja várakozik.

Mindannyian tisztában voltak velem, hogy apám fontos bejelentésre készül, de én rettegettem attól, hogy megtudják az igazságot. A lépteimet a közelgő végzet súlya nehezítette, ahogy odamentem a csapathoz, és az emberek arcán a várakozás és az aggodalom keveréke tükröződött.

Végigpásztáztam a tömeget, és ismerős arcokat vettem észre, miközben igyekeztem elkerülni a kíváncsi

tekinteteket. Végül kiszúrtam Kait és Wrent, akik az első sorból meredtek rám.

Wren szeme csalódottságról árulkodott – ő már tudott az árulásomról, de nem csak ettől éreztem magam kellemetlenül. Az állkapcsomban lüktető fájdalom és a felhasadt ajkamra száradt vérre tapadó tekintete miatt még szerencsétlenebbnek éreztem magam.

Ahogy odaléptem hozzá, felemelte a kezét, mintha meg akarná érinteni az állkapcsomat. Összerezcentem, és gyorsan eltoltam a kezét, majd megfordultam, és előreszegeztem a tekintetemet. A levegő mintha nehéz köddé sűrűsödött volna körülöttünk. A szívem a torkomban dobogott, mert nem tudtam, hogy apánk mire készül.

– Ő tette ezt? – sziszegte Wren összeszorított fogain keresztül, a hangja remegett az indulattól.

– Nem nagy ügy, Wren.

Kai mellém lépett, és az általában nyugodt viselkedését tüzes düh váltotta fel. Miközben az államát bámulta, olyan erősen szorította ökölbe a kezét, hogy az ujjai elfehéredtek.

Már tudta, mi történt Verenával, tudta, hogy ki ő, de még ha Verena árulásának emléke ott parázslott is az elméjében, lángoló haragjának nem ez volt a forrása. Dühének minden cseppje arra a férfirra irányult, aki a lázadást vezette, a lázadást, amely vak hűséget várt követőitől.

De nem tudtam megtalálni ezt a hűséget a nyelvet borító vér ízével a számban.

Kai nem először volt szemtanúja apám erőszakos viselkedésének, és biztos voltam benne, hogy nem is utoljára. Bár évek teltek el azóta, hogy először látott ilyet, mégsem lett számára könnyebb megemésztetni.

Mindig is óvtuk egymást, már gyerekkorunk óta. Együtt cseperedtünk fel a lázadásban, és most, felnőttként, amikor az ügyünkért harcoltunk, ez a védelmező szövetség csak erősödött.

Halk suttogás indult meg körülöttünk, amikor apám Reeddel szorosan a nyomában kilépett a harcosok szállásáról. Láttam a Wren szemében fellángoló haragot, és a küzdelmet, hogy visszafogja a testében gyűlő feszültséget. Apám keze parancsoló mozdulattal felemelkedett, és elhallgattatta a morajlást körülöttünk. Összeszorítottam a fogamat, és az állkapcsomban lüktető fájdalom ellenére kényszerítettem magam, hogy mozdulatlan maradjak.

Apám keserű hangja felvisszhangzott a barlangban, és arca ismerős dühbe torzult.

– Marmoris királyságának trónörököse menekülőre fogta.

Hirtelen morgások és döbbszent zihálások vulkánja tört ki körülöttünk. A szívem hevesen vert, miközben nem tudtam másra koncentrálni, mint az imént elhangzott szavakra, melyeknek súlya ránehezedett a levegőre. Nem a nevén említette, hanem trónörökösként.

Mert csupán ennyi volt számára.

– És a mi sorainkban bujkált.

A teremben káosz tört ki, zavart és döbrent hangok érkeztek mindenfelől, de én továbbra is apámat bámultam.

A tekintete végigsöpört a tömegen, és elidőzött rajtam, mielőtt továbbhaladt volna.

– Nyra hetek óta a harcosainkkal edzett titokban – folytatta apám, a hangja undorral telt meg. – Nem vagyunk benne biztosak, hogy a király küldte-e, vagy önszántából cselekedett.

Nyra nevének említésére elcsendesedett a terem.

Apám tekintete rám szegeződött, a szemét az enyémbe fúrta, mintha keresne valamit.

– Azt akarom, hogy mindannyian a keresésére induljatok – parancsolta. – Hozzátok élém!

Éreztem, hogy a többiek engem figyelnek, a tekintetük súlya úgy nehezedett rám, mint a billogzó vas, amely a bőrömet perzselte. Éreztem a belőlük sugárzó csalódottságot, szemük élesen és vádlón szegeződött rám.

– Lázadásunk jövője attól függ, hogy megtaláljuk-e őt. – Apám hangja forrón izzott az indulattól. Visszatartottam a lélegzetem, mert átkozottul semmi fogalmam nem volt arról, mi következik. A levegő sercegett a feszültségtől, miközben úgy álltunk ott, mint a katonák, akiknek tekintett bennünket, és vártuk az újabb gyűlölködő szavakat. – A király mindent megtesz, ami a hatalmában áll, és minden eszközt felhasznál, hogy megtalálja őt. Nem lett volna szabad olyan óvatlannak lennünk, hogy hagyjuk megszökni.

A tekintete az enyémre szegeződött, élesen és áthatóan, mint egy tűr.

Bűntudat marcangolt, miközben álltam a tekintét. De az igazság súlya volt az, ami addig nehezedett rám, amíg úgy nem éreztem, hogy megfulladok. Apámnak nem volt szüksége az igazságomra. Én voltam az, aki hagyta elmenekülni a lányt. Megdugtam, mintha semmit sem jelentett volna nekem, és futni hagytam.

De apám csak annyit tudott, hogy elengedtem.

Tudta, hogy a lánynak semmi esélye nem lett volna a szökésre, ha én nem engedem el, és én megtettem.

És ez volt az egyetlen igazság, amire szüksége volt.

De nem bántam meg.

A megbánás méregként árasztotta el az ereimet, de nem azért, mert elengedtem őt. Arra képtelen voltam rávenni magam, hogy azt megbánjam.

– Meg kell találni a hercegnőt és vissza kell hozni ide. Nem érdekel, ha az élet elhagyta a testét, vagy alig lélegzik. Nem engedjük, hogy az örökös visszajusson a palotába.

Wren vicsorgott, a szeme dühtől lángolt, miközben apánkra meredt, de az nem méltatta egyetlen pillantásra sem. Verena volt az első ember, akinek Wren megnyílt anyánk halála óta, és most eltűnt.

És éreztem, hogyan inog meg Wren apánk iránt érzett hűsége annak minden egyes Verena ellen intézett szavával. Nem számít, hogy Verena neki is hazudott. Barátok voltak.

Számítottam erre a reakcióra a hatalomra éhes apánktól, de nem engedhettem meg magamnak a gondolatot, hogy bárki akár csak egy ujjal is hozzáér, mert ha bántják, esküszöm... Megroppantottam a nyakamat, hogy lenyugtassam magam.

Egy kibaszott áruló volt. Tudtam, hogy ez igaz. Egy kis áruló, aki újra és újra hazudott nekem. Hazudott mindannyiunknak, és én rohadt dühös voltam, még ha nem is hibáztathattam érte.

Nem voltam biztos benne, hogy bármi, amit mondtott, igaz volt-e, vagy bármi, amit éreztem...

Bassza meg.

Nem engedhettem, hogy arra gondoljak. Most nem.

Nem, amikor apám már most úgy nézett rám, mintha elárultam volna őt olyan módon, ahogy korábban senki.

De hiába próbáltam kiűzni a hazugságait és a lágy nyögéseit a fejemből, nem tudtam teljesen kizárni. Nem tudtam nem arra gondolni, ahogyan rám nézett, amikor az igazi neve kicsúszott a számon. Az árulás villanására a szemében, ahogy visszabámult rám, mielőtt kirohant a szobámból.

A hátán húzódó hegek – ez volt az utolsó dolog, amit láttam belőle, ahogy elmenekült tőlem.

Az apja. Ezt mondta nekem. Az apja volt az, aki azokat a sebhelyeket okozta, és én még most is hittem neki, még akkor is, ha csak féligazság volt.

Azt mondta, hogy az apja tette, de azt nem említette, hogy a király volt az.

A király pusztá gondolatától is állati düh hullámai száguldottak végig az ereimen. A megtorlás és a vérvörös bosszú képei borították el az elmémet, és háttérbe szorították minden korábbi gyűlöletemet, amelyet iránta éreztem.

Azt akartam, hogy könyörögjön a kegyelemért, és küzdjön a lélegzetéért a szorításom alatt, miközben a torkára zárul a kezem. Érezni akartam a félelmét az ujjaim alatt, miközben figyelem, ahogy az élet lassan kiszivárogozik a szeméből.

Soha nem akartam, hogy valakinek a vére úgy tapadjon a kezemhez, mint ahogyan az övére vágytam.

Mert még soha nem akartam senkit annyira megvédeni, mint Verenát. És ez a gondolat megtépázott és elbizonytalanított. Ő volt az utolsó ember, aki megérdemelte a védelmemet.

Éles fájdalom hasított a mellkasomba, amikor ez a gondolat bekúszott a fejembe, de összeszorítottam a fogam, és elhessegettem.

– Megosztjuk erőinket, és átfésüljük a királyság minden szegletét. Ha kell, minden követ felfordítunk, amíg meg nem találjuk. Ha bárki bújtatja őt, öljétek meg! Csak hozzátok elém!

Sokan bólogattak apám utasítására, én azonban nem. Megtalálom Verenát, de nem az ő vagy a lázadás javára.

Reed apám fülébe súgott valamit, ami elvonta a figyelmét az emberekről, akik közt morajlás indult meg.

A szívdobogásom a fülemben visszhangzott, és a körmeimet a tenyerembe vájtam. Minden egyes gondolatommal, ami Verena körül forgott, a hűség, amely annyira beleivódott az egész lényembe, egyre jobban kicsúszott a kezemből. A lázadás vezetőjének fia vagyok, de ez a lány mindent lerombolt, amit ismertem.

Teljes káosz uralkodott a fejemben. Düh, árulás, megbánás. Anyám mindent feláldozott ezért az ügyért, ezért a lázadásért. Az egész életemet az formálta, hogy mi lesz, ha egyszer győzünk; mégis egyetlen gondolat járt csak a fejemben: *Miért nem mentem vele?*

Összegabalyodott, egymásnak ellentmondó gondolatok örvénye folytatott ádáz küzdelmet bennem, amitől lüktetni kezdett a fejem.

Egy dolog azonban világos volt: nem hagyom, hogy apám megtalálja őt.

A szemem a húgomra siklott, aki a mellkasán szorosan keresztbe font karral nézett fel rám. Tekintetének intenzitásától kényelmetlenül megmozdultam, mintha hirtelen egy húron álltam volna, amely bármelyik pillanatban elpattanhat.

– Megkeresem őt. – A hangom feszülten és eltökélten csengett, erőteljesebben, mint amennyit szándékomban állt megengedni magamnak.

Wren szeme sarkában dühödt ráncok kezdtek gyűlni, és éreztem, ahogy haragjának forrósága felém sugárzik, mintha kinyúlva megérinthetném.

– Nem akarom, hogy megtaláld. – Közelebb húzódtam hozzám, és éreztem, hogy Kai is megmozdul mellettem. – Nem akarom, hogy te vagy az apánk a közelében legyen.

– Ne említs egy lapon vele!

– Miért ne? – Felvonta a szemöldökét, hátradőlt, és éles tekintettel fel-alá pásztázott. – Úgy tűnik, komolyan vetted a vele való edzést. Tényleg kezdesz hasonlítani az öregre – mondta, és a hangja méregtől csöpögött.

Szavai az elevenembe vágtak.

Mindketten tudtuk, hogy nem volt igazi elképzelésem arról, hogy ki akarok lenni ebben a világban, de abban teljesen biztos voltam, hogy nem akarok olyan lenni, mint az apánk.

A szemem sarkából láttam, amint apám megfordul, hogy ránk nézzen, de igyekeztem nem tudomást venni róla.

– Nem vagyok olyan, mint ő.

– Akkor találj meg! – Wren közelebb lépett hozzám, és a mellkasomba bökött a mutatóujjával. – Találj meg, és ne merészed visszahozni ide, Dacre!

A húgomra bámultam, és már éppen kinyitottam volna a számat, amikor apánk félbeszakított minket.

– Dacre, te velem jössz. – A szavai a tekintély hangján szóltak, olyan hangon, amit már megszoktam az évek során.

– Kai, Wren és én épp most beszéltük meg, hogy a keresésére indulunk – hazudtam, és tudtam, hogy egyikük sem fog nekem ellentmondani.

Wren dühös lehetett rám, amennyit csak akart, de mindig fedezett engem.

– Kizárt dolog. Te velem jössz. Kai és Wren a városban maradnak, amíg vissza nem térünk.

Wren kihúzta magát, és felkészült az újabb vitára, de amikor a tekintete találkozott az enyémmel, finoman megráztam a fejem.

Nem ezt a csatát kellett megnyernünk, amikor még az egész háború előttünk volt.

– Mi a terv? – kérdeztem, és próbáltam úgy beszélni, mintha nem lennék kész felégetni ezt az egész átkozott királyságot, mielőtt hagynám, hogy hozzáérjen a lányhoz.

Apám szeme összeszűkül.

– Először észak felé vesszük az irányt. A hercegnő valószínűleg megpróbál majd visszajutni a palotába. Fel kell készülnünk arra, hogy megállítsuk.

– Nem megy a palotába. – Gondolkodás nélkül beszéltem, de még ha apámmal vagyok is, nem vesztegethetném az időt északon, amikor tudtam, hogy Verena a lehető legtávolabbra akar jutni a palotától.

– Ezt akkor mondta neked, amikor hagytad megszökni? – csattant fel apám, miközben az orrlyuka tágra nyílt.

Ökölbe szorítottam a kezem, és próbáltam elrejtetni a frusztrációmat.

– Nem, de ennél jobban ismerem őt – válaszoltam, és egyenesen a szemébe néztem. – Nem hülye. Tudja, hogy a palotában keresnénk őt először.

Egy újabb hazugság a kis árulóért.

Nem kellett volna hazudnom *miatta*. Egyáltalán nem kellett volna törődnöm azzal, hogy hol van, de kurvára törődtem vele.

Apám arc kifejezése megkeményedett.

– Nem fog sokáig kitartani odakint. Megtaláljuk. Addig nem állunk meg, amíg el nem kapjuk, és vissza nem hozzuk ide.

– Úgy lesz. – Hosszú idő óta most először értettem egyet apámmal. Meg akartam találni Verenát, de nem akartam visszahozni ide.